

ADVENT

MÁSODIK VASÁRNAPJA

Az egyház liturgiája

Arnold Trauner atya prédikációjával

2025. december 7.

Ádvent második vasárnapja.

(Stációs-templom : a jeruzsálemi Szentkereszt temploma.)

A félelem vasárnapja után a mai vasárnap a remény ünnepe. Krisztus valóban a mi Megváltónk. Az evangélium szerint ő az, aki eljövendő volt és nem kell mást várnunk. Reméljünk hát benne, mondja a szentlecke és a szentmise minden imádsága. — Az evangéliumban Jézus bizonyítja, hogy Jánost küldte az Úr az ő útjainak elkészítésére. Mi is utat akarunk készíteni szívünkben a Megváltó számára ; hallgassunk tehát Jánosra, akit az Anyaszentegyház ádvent folyamán még többször is megszólaltat.

Bevonulásra. (Iz. 30, 30.)

Sion népe, íme jön az Úr a népek megmentésére : és hallatni fogja az Úr dicsőséges szavát szívetek örömeire. (Zs. 79, 2.) Figyelmezz, Izrael pásztora, ki Józsefet, nyájként vezérled. ♫. Dicsőség.

Könyörgés. R ázd fel, Urunk, szívünket, hogy előkészítsük Egyszülötted útját és így eljövetele által tisztult lélekkel szolgálhassunk neked : Ki veled.

Introitus. (Isaí. 30, 30.)

Rópulus Sion, ecce Dóminus véniet ad salvandas gentes : et auditam faciet Dóminus glóriam vocis suae in laetitia cordis vestri. (Ps. 79, 2.) Qui regis Israel, inténde : qui dedúcis, velut ovem, Joseph. ♫. Glória Patri.

Orátio. Excita, Dómine, corda nostra ad prae-parandas Unigéniti tui vias : ut per ejus adventum, purificátis tibi méntibus servíre mereámur : Qui tecum.

2. könyörgés : Szűz Máriához :

Isten, ki azt akartad, hogy Igéd a boldogságos Szűz Mária méhéből angyali izenettel testet vegyen magára : add meg a hozzád esdeklőknek, hogy akik őt igazán Isten szülőjének hiszszük, előtted az ő esedezéseivel segítséget nyerjünk. (Ugyanazon a mi Urunk...)

Deus, qui de beatæ Mariæ Virginis útero Verbum tuum, Angelo nuntiante, carnem suscipere voluisti : præsta supplicibus tuis ; ut, qui vere eam Genitricem Dei credimus, ejus apud te intercessionibus adjuvemur. (Per eundem Dominum nostrum...)

3. könyörgés : Az Egyházért :

Fogadd, kérünk Urunk, kegyesen Anyaszentegyházad könyörgéseit, hogy minden vizsály és tévely lerontatván, neked biztos szabadsággal szolgáljon. A mi Urunk.

Ecclésiæ tuæ, quaesumus, Dómine, preces placatus admitte : ut, destructis adversitatibus et erroribus universis, securâ tibi sérviât libertâte. Per Dóminum nostrum.

Vagy : A pápáért :

Isten, minden hívd pásztora és kormányzója, tekint kegyelmesen N. szolgádra, kit Egyházad főpástorává rendeltél : s add neki, kérünk, hogy mindazoknak, akiknek előljárója lett, szavával és példájával javukra legyen, hogy így a rábízott nyájjal együtt az örök életre eljuthasson. A mi Urunk.

Deus, omnium fidélium pastor et rector, famulum tuum N., quem pastorem Ecclésiæ tuæ præesse voluisti, propitius respice : da ei, quaesumus, verbo et exemplo, quibus præest, proficere ; ut ad vitam, una cum grege sibi credito, perveniat sempiternam. Per Dóminum nostrum.

Szentlecke Szent Pál apostolnak a rómaiakhoz írt leveléből. (15, 4-13.)

Testvérek: Mind, ami előre megíratott, okulásunkra íratott meg, hogy reménységünk legyen az Írásokból merített béketűrés és vigasztalás által. A béketűrésnek és vigasztalásnak az Istene pedig adja nektek, hogy Jézus akarata szerint való egyetértés legyen meg köztetek, hogy egy lélekkel, egyszájjal dicsőítsétek Jézus Krisztusnak a mi Urunknak Istenét és atyját. Azért karoljátok fel egymást, amikép Krisztus is magáévá tett benneteket az Isten dicsőségére. Azt mondom ugyanis, hogy Krisztus Jézus a zsidóknak szolgája lett, hogy bebizonyítsa az Isten igazmondását, megvalósítván az atyáknak tett ígéreteket. A pogányok azonban irgalmasságért dicsőítik az Istent, amint meg van írva: Ezért magasztallak, Uram, a pogányok között és zengnek dalt nevednek. Azt mondja továbbá: Pogányok, örvendjete az ő népével együtt. Majd meg: Nemzetek, dicsérjétek mindnyájan az Urat! Magasztaljátok őt minden nép! Izaiás továbbá azt mondja: Jesszének gyökere lészen, aki felkel, hogy uralkodjék a nemzeteken, benne reménykednek a nemzetek. A reménységnek Istene töltsön el titeket a hitnek teljes örömé-

Léctio Epistolae beáti Pauli Apóstoli ad Romános. (15, 4-13).

Fratres: Quaecúmque scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt: ut per patientiam, et consolationem Scripturarum, spem habeamus. Deus autem patientiae, et solatii, det vobis idipsum sapere in alterutrum secundum Jesum Christum: ut unánimes, uno ore honorificetis Deum et Patrem Domini nostri Jesu Christi. Propter quod suscipite invicem, sicut et Christus suscepit vos in honorem Dei. Dico enim Christum Jesum ministrum fuisse circumcisionis propter veritatem Dei, ad confirmandas promissiones patrum: gentes autem super misericordia honorare Deum, sicut scriptum est: Propterea confitebor tibi in gentibus, Domine, et nomeni tuo cantabo. Et iterum dicit: Laetamini gentes cum plebe ejus. Et iterum: Laudate omnes gentes Dominum: et magnificate eum omnes populi. Et rursus Isaias ait: Erit radix Jesse, et qui exsurgat regere gentes, in eum gentes sperabunt. Deus autem spei repleat vos omni gaudio, et pace in credendo: ut abundetis in spe, et virtute Spiritus Sancti.

és a hitnek teljes örömé-

vel és békéjével, hogy a remény bőven meglegyen bennetek a Szentlélek erejéből.

Átvonulásra. (Zs. 49, 2, 3, 5.) Felragyog a Sionból dicsősége, jön íme az Isten. *Ÿ.* Gyűjtsétek eléje szentjeit, kik szövetségre léptek vele áldozatokkal.

Alleluja, alleluja! *Ÿ.* (Zs. 121, 1.) Örveztem, mikor azt mondották nekem : az Úr házába megyünk. Alleluja!

✠ **A szent evangélium szakasza** Szent Máté szerint. (11, 2-10.)

Az időben: Mikor János meghallotta a fogságban Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt tanítványai közül, mondá neki: Te vagy-e az eljövendő, vagy mást várunk? És felelvén Jézus nekik: Elmenvén jelentsétek Jánosnak, amiket hallottatok és láttatok: A vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az Evangélium hirdettetik; és boldog az, ki bennem meg nem botoránkozik. Azok elmenetele után pedig kezdé Jézus szólari a seregnek Jánosról: Mit nentetek ki a pusztába látni? Széltől lengetett nádat? Vagy mit mentetek ki látni? Puhába öltözött embert-e? Íme, akik puha ruhákat viselnek, a királyok házaiban vannak. Hát

Graduale. (Ps. 49, 2-3 et 5.) Ex Sion species decóris ejus: Deus manifeste véniet. *Ÿ.* Congregáte illi sanctos ejus, qui ordinavérunt testamentum ejus super sacrificia.

Allelúja, allelúja. *Ÿ.* (Ps. 121, 1.) Laetátus sum in his, quae dicta sunt mihi: in domum Dómini ibimus. Allelúja.

✠ **Sequéntia sancti Evangélii** secúndum Matthaeum. (11, 2-10.)

In illo témpore: Cum audisset Joánnēs in vinculis ópera Christi, mittens duos de discipulis suis, ait illi: Tu es, qui ventúrus es, an álium exspectámus? Et respóndens Jesus, ait illis: Eúntes renuntiáte Joánni, quae audístis, et vidístis. Caeci vident, claudi ámbulant, leprósi mundántur, surdi áudiunt, mórtui resúrgunt, páuperes evangelizántur: et beátus est, qui non fúerit scandalizátus in me. Illis autem abeúntibus, coepit Jesus dicere ad turbas de Joánnē: Quid existis in desértum vidére? arúndinem vento agitátam? Sed quid existis vidére? hóminem móllibus vestítum? Ecce qui móllibus vestiúntur, in dómibus regum sunt. Sed quid existis vidére? próphétam? Etiam dico vobis,

mit mentetek ki látni? Prófétát-e? Igenis mondom nektek, profétánál is nagyobb. Mert ez az, akiről írva vagyok: Íme, én elküldöm angyalomat színed előtt, ki elkészíti előtted az utadat.

Felajánlásra. (Zs. 84, 7-8.)
Ha felénk fordulsz, Istenünk, új életre kelünk és a te néped örvendezni fog benned: mutasd meg nekünk, Uram, irgalmasságodat s add meg nekünk szabadításodat.

Csendes imádság. Kérünk, Urunk, alázatos imádságunk és áldozati ajándékunk engeszteljen meg téged és hol érdemünk nincs a meghallgatásra, oltalmaddalsiess segítségünkre. A mi Urunk Jézus Krisztus által.

et plus quam prophétam. Hic est enim, de quo scriptum est: Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam, qui praeparabit viam tuam ante te.

Offertorium. (Ps. 84, 7-8.)
Deus, tu conversus vivificabis nos, et plebs tua laetabitur in te: ostende nobis, Dómine, misericórdiam tuam, et salutáre tuum da nobis.

Secreta. Placáre, quaesumus, Dómine, humilitátis nostrae précibus et hóstiis: et ubi nulla suppetunt suffrágia meritórum, tuis nobis succurre praesídiis. Per Dóminum nostrum Jesum Christum.

2. csendes imádság: Szűz Máriához:

Erősítsd meg, kérünk, Urunk, értelmünkben az igaz hit titkait, hogy akik megvalljuk, hogy a Szűztől igaz Isten és ember fogantatott, az ő üdvöthöző feltámadásának hatalmánál fogva méltók legyünk az örök vigasságba eljutni. (Ugyanazon a mi Urunk...)

In méntibus nostris, quaesumus, Dómine, verae fidei sacraménta confírma: ut, qui concéptum de Virgine Deum verum et hóminem confitémur; per ejus salutiferae resurrectionis poténtiam, ad aetérnam mereámur pervenire laetítiam. (Per eúmdem Dóminum...)

3. csendes imádság: Az Egyházért:

Oltalmazd meg, Urunk, minket, kik misztériumaidnak szolgálunk, hogy az isteniekhez ragaszkodva, mind testtel, mind lélekkel neked szolgáljunk. A mi Urunk.

Prótege nos, Dómine, tuis mystériis serviéntes: ut, divínis rebus inhaeréntes, et córpore tibi famulémur et mente. Per Dóminum nostrum Jesum Christum, Fílium tuum.

Vagy : A pápáért :

Engesztelődjél meg, kérünk, Urunk, felajánlott adományaink által, és N. szolgádat, kit egyházad főpásztorává rendeltél, vezérelj folytonos oltalmaddal. A mi Urunk.

Orblátis, quaesumus, Dómine, placáre munéribus : et fámulum tuum N., quem pastórem Ecclesiae tuae praeesse voluisti, assidua protectióne gubérna. Per Dóminum.

Szenháromságról szóló prefáció.

Valóban méltó és igazságos, illő és üdvösséges, hogy mi neked mindenkor és mindenhol hálát adjunk, szentséges Úr, mindenható Atya, örök Isten, ki egy-
szülött Fiaddal és a Szentlélekkel egy Isten vagy, egy Úr vagy; nem a személy egységében, hanem az egy lényeg Háromságában: mert amit kinyilatkoztatásod alapján a te dicsőségéről hiszünk, ugyanazt valljuk Fiadról és a Szentlélekről elválasztó megkülönböztetés

nélkül, hogy az igaz és örök-kévaló istenség megvallásában imádjuk mind a személyekben a sajátosságot, mind alényegben az egységet, mind a fölségben az egyenlőséget, melyet dicsérnek az angyalok és főangyalok, a kerubok és szeráfok, kik nem szűnnek meg minden nap egy hangon kiáltani, mondván:

Vere dignum et justum est, aequum et salutáre, nos tibi semper et ubique grátias ágere: Dómine sancte, Pater omnipotens, aetérne Deus. Qui cum unigénito Filio tuo et Spíritu Sancto, unus es Deus, unus es Dóminus: non in unius singularitáte persónae, sed in unius Trinitáte substántiae. Quod enim de tua glória, revelánte te, crédimus, hoc de Filio tuo, hoc de Spíritu Sancto, sine differentia discretiónis sentímus.

Ut in confessióne verae, sempiternaeque Deitátis, et in persónis proprietas, et in esséntia únitas, et in majestáte adorétur aequalitas. Quam laudant Angeli atque Archángeli, Chérubim quoque ac Séraphim: qui non cessant clamáre quotidie, una voce dicéntes :

Áldozásra. (Baruch 5, 5; 4, 36.) Kelj fel, Jeruzsálem! és állj magas helyre, és lásd az Istentől számodra küldött örömet.

Áldozás utáni imádság. A lelki táplálékkal betöltve, alázatosan kérünk, Urunk, hogy e szent misztériumban való részvétellel taníts meg minket a földiek megvetésére és az égiek szeretetére. A mi Urunk.

Communio (Bar. 5, 5; 4, 36.) Jerúsalem surge, et sta in excélso, et vide jucunditatem, quæ véniet tibi a Deo tuo.

Postcommunio. Repléti cibo spiritalis alimoniae, supplices te, Dómine, deprecámur: ut hujus participatióne mystérii, dóceas nos terræna despícere et amare cieléstia. Per Dóminum.

2. áldozás utáni imádság: Szűz Máriához:

Malasztodat, kérünk, Urunk, öntsd lelkünkbe, hogy kik angyali üzenet által Fiadnak, Krisztusnak megtestesülését megismerjük, az ő kinszenvedése és keresztje által a feltámadás dicsőségére eljuthassunk. (Ugyanazon a mi Urunk.)

Gratiam tuam, quaesumus, Dómine, méntibus nostris infunde: ut qui, Angelo nuntiánte, Christi Filii tui incarnationem cognóvimus; per passiónem ejus et crucem, ad resurrectionis glóriam perducámur. (Per eúmdem Dóminum.)

3. áldozás utáni imádság: Az Egyházért:

Kérünk, Urunk Istenünk, hogy azokat, akiknek megadtad az istenségben való részesülés örömet, ne engedd emberi veszélyeknek kitétetni. A mi Urunk.

Quaesumus, Dómine Deus noster: ut, quos divína tribuis participatióne gaudere; humánis non sinas subjacere periculis. Per Dóminum.

Vagy: A pápáért:

Ez isteni szentség vétele. Kérünk, Urunk, védjen meg minket, és N. szolgádat, kit Egyházad főpásztorává rendeltél, a reábizott nyájjal együtt mindenkor őrizze és erősítse meg. A mi Urunk Jézus Krisztus.

Haec nos, quaesumus, Dómine, divíni sacraménti percéptio próteget: et fámulum tuum N., quem pastórem Ecclésiae tuae praeesse voluísti; una cum commisso sibi grege, salvet semper et múníat. Per Dóminum.

Prédikáció Advent második vasárnapjára
Boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatásának ünnepére
2025. december 7.

Tota pulchra es, Maria
Egészen szép vagy, Mária!

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében.

Krisztusban szeretett testvéreim!

A Szeplőtelen Fogantatás – amit holnap ünneplünk – Szűzanyánk egyik legnagyobb ünnepe. Időrendben haladva ez volt az első az események sorrendjében. Az Egyház mindig is hitt a Szeplőtelen Fogantatásban, de csak az egész közeli múltban, 1854-ben hirdette ki IX. Piusz pápa dogmaként ezt a tantételt, amelyet isteni hittel kell hinnünk, és amely benne foglaltatik az isteni kinyilatkoztatásban.

A Szűzanya szépsége teljes, ahogy az Alleluja versben imádkozzuk: „Egészen szép vagy, Mária, és az áteredő bűnnek foltja sincs benned.” Ahogy a dogma kimondja, a Szűzanya lelke a kegyelem különleges kiváltsága folytán mentes maradt az eredendő bűn foltjától. Nem *megtisztult* az eredendő bűntől, hanem *megkíméltetett* az eredendő bűn foltjától. Az eredendő bűnt minden más esetben az emberi nemzésen keresztül örököljük ősapánktól – hiszen végső soron mindannyian az első atyától, Ádámtól származunk. Szűz Máriának is volt emberi apja – Szent Joachim –, de ő mégis mentes az eredendő bűntől, és mindig is mentes volt.

Ezért van, hogy ha az „Üdvözlégy Mária” magyar fordításában a „malasztal teljes” kifejezést „kegyelemmel teljes”-re cseréljük, akkor ez a változtatás se nem ártatlan, se nem helytálló. Ugyanis a „malaszt” Isten kegyelme abban az értelemben, hogy az illető kedves Istennek, míg a „kegyelem” szó jelentése az irgalomra és a megbocsátásra is utal. A Szűz Mária mindig is kedves volt Isten előtt, a bűn minden nyoma vagy árnyéka nélkül. Ő egész életében soha nem követett el semmilyen – sem bocsánatos, sem halálos –

bűnt. Ez nem automatikus: Éva is kegyelemben, bűn nélkül, szeplőtelenül lett megteremtve – azonban ő nem maradt hűséges ehhez a kegyelemhez és kiváltságához. A Szűzanya viszont igen.

A Szeplőtelen Fogantatás dogmájának kihirdetését megelőzte Szűz Mária 1830-as megjelenése Párizsban, egy novícia, Labouré Katalin előtt. Ekkor megkérte, hogy verjenek egy érmet, és megmutatta annak mintáját. Ez az, amit ma Szeplőtelen Fogantatás érme néven ismerünk, avagy ismertebb nevén „csodás érmeként”, ugyanis Szűz Mária számtalan csodát tett e szentelmény által. Az Egyház néhány területen november 27-én külön ünnepet rendelt el ennek tiszteletére. Másnap ünneplik a látnok, Labouré Katalin (1806-1876) ünnepét, akinek teste romlatlanul fekszik egy templomban, a párizsi rue du Bac utcában. 1933-ban XI. Piusz pápa boldoggá, majd pedig 1947-ben XII. Piusz pápa szentté avatta őt.

Hasonlóképpen, a Szűzanya is – úgyszólván – megtámogatta a dogmát, amikor jó három évvel később, 1858 elején Lourdes-ban megjelent Szent Soubirous Bernadett előtt. A plébános, Peyramale atya nagyon óvatosan járt el, amikor eljutottak hozzá a jelenésről szóló hírek. A Szűzanya látogatásának idejében több mint 100 (!) hamis jelenés történt Lourdes környékén... A plébános tehát megkérdezte Bernadettet a „hölgy” nevéről. Bernadette pedig továbbadta a kérdést a fehér ruhás hölgynek, aki így válaszolt: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás”. A jelenés után Bernadette visszament a faluba, és út közben végig ismételte magában a hallottakat. Amikor végül elért a paphoz, akkor – nehogy elfelejtse – egyszerűen ezt mondta neki: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.” Peyramale atya persze megdöbbsent. Aztán rájött, hogy ez a hölgy válasza volt az ő kérésére. Mégis leültette Bernadettet, és elmagyarázta neki a Szeplőtelen Fogantatás dogmáját. Elmondta, hogy a katolikusok hisznek abban, hogy a Szűzanya bűn nélkül, szeplőtelenül fogant; de *helytelen* lenne azt mondani, hogy *ő* *A Szeplőtelen Fogantatás*. Később, amikor a jelenések természetét vizsgálták, ebben megcáfolták őt a teológusok: megállapították, hogy teljesen helyes nemcsak azt mondani, hogy a Szűzanya szeplőtelenül fogant; hanem azt is,

hogy ő a Szeplőtelen Fogantatás. Ugyanis ez az első kegyelem és kiváltság jellemzi őt. Ez kifejezi, hogy mi, sőt ki is ő. A Szeplőtelen Fogantatás célja természetesen Boldogságos Szűz Mária isteni Anyasága volt. Szinte elképzelhetetlen, hogy Isten az emberi természetét egy bűnnel szennyezett teremtménytől kapta volna meg. Az isteni Kinyilatkoztatás elmondja nekünk, hogy hogyan történtek a dolgok.

A Szeplőtelen Szűzanya tehát mindig is szerepelt Isten gondolataiban. Minden az Isteni Ige, a Második Isteni Személy *által* jött létre, aki úgy döntött, hogy testet ölt; ennek megfelelően az egész látható Teremtés a megtestesülés körül forog. Ennek a tervnek része az isteni Anyaság is, amelyet Isten Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatása által készített elő, aki később Isten Anyja lett.

A Szeplőtelen Fogantatás dogmájának kihirdetése a mariológia aranykorában hangzott el. A mariológia a teológia azon területe, ami arról elmélkedik, és azt hirdeti, hogy mit tudunk a Szűzanyáról, a megváltás művében betöltött szerepéről, az ő kiváltságairól, és így tovább. Ez az aranykor körülbelül egy évszázadon át tartott; egészen addig, amíg XII. Piusz pápa 1950. november 1-jén kihirdette a Szűzanyával kapcsolatos következő dogmát: az ő testestől-lelkestől történő mennybevétele.

Olyan ez a Mária-korszak, mint egy nagyon tiszta és fénylő háttér, amely előtt szemlélve a maga kegyetlen és ocsmány módján még inkább kitűnik a neomodernizmus és az Egyházban bekövetkezett neomodernista hatalomátvétel mocska és borzalma. Ez a helyzet szinte olyan, mint Nagypénteken, amikor a pokol erői minden erejüket és fortélyukat bevetették, hogy megdöntsék Isten tervét. A Sátán talált is egy tanítványt, egy apostolt, aki közel állt Urunk elméjéhez és szívéhez, és kész volt őt elárulni, és eladni esküdt ellenségeinek. Ehhez hasonlóan a modernistáknak is sikerült Péter székébe emelniük egyikőjüket, aki nekilátott, hogy egy egyetemes zsinat segítségével megdöntse az Egyházat. Szomorú és igencsak sokatmondó tény, hogy a Szűzanya szinte egyáltalán nem is szerepel az ún. „II. Vatikáni Zsinat” egyébként igen terjedelmes szövegeiben. Mégis, a

megtestesült Isten Fiának szenvedése, keresztre feszítése és halála nem keresztelte Isten tervét, hanem éppen ellenkezőleg: beteljesítette azt. Ugyanígy, bár most úgy tűnik, hogy a Krisztus drága vére árán megalapított Egyház legyőzetett és kiirtatott, de mégis: Krisztus ígérete szerint tovább él.

Ez nagyon fontos minden igaz katolikus számára. Egyrészt a teljes, hamisítatlan igazsághoz való ragaszkodásunk lehetővé teszi számunkra, hogy fejünket a víz felszíne fölé tartjuk, és még a jelenlegi körülmények között se fulladjunk meg. Másrészt a győzelembe vetett hitünk és szilárd meggyőződésünk napról napra erősödik, ha nem eresztjük el a Szűzanya zászlaját. Az évszázadok során az Egyházban egyre erősödött a meggyőződés, hogy Mária az, aki megnyeri az Isten minden csatáját; ő az, aki egymaga megsemmisít minden tévedést az egész világon (olvashatjuk a Római breviáriumban).

Szilárdan ragaszkodnunk kell az igaz hithez.

És ami még ennél is fontosabb, a hitnek megfelelően és a hitből kiindulva kell élnünk. Ahogy a Szentírás mondja: „Az igaz a hitből él”.¹ A modern katolikusok többnyire úgy élnek, mintha a hitélet csak valami plusz dolog lenne, egy választható lakkréteg, ami „szebbé” teszi az életüket. Ez teljesen téves. A természetes életet sem lehetséges méltóan élni, ha azt nem inspirálja és nem uralja a természetes világosság, amelyet kaptunk: az értelem fénye. Ugyanígy a keresztény életünket sem nevezhetjük méltónak, ha azt nem inspirálja és uralja a Hit, amely megvilágosítja az értelmet.

Ezt látjuk, amikor a Szűzanyát szemléljük, mint például ma a Szeplőtelen Fogantatás misztériumában. Egyetlen gondolatát, szavát vagy tettét sem ihlette soha a test, a szenvedély, a sötét vágyak. Ő mindig szeplőtelen volt legbensőbb szándékában és cselekedeteiben is, teljesen Istenre összpontosítva, és Isten felé irányulva.

Nekünk arra kell törekednünk, hogy utánozzuk őt, amennyire csak tőlünk, szegény bűnösöktől telik. De szegény bűnösökként

1 Zsid 10,38; Gal 3,11; Róm 1,17

sem vagyunk magunkra hagyva; meg lettünk váltva Krisztus túláradó érdemei által, és a Szűzanya érdemei által, aki ugyanazon kegyelmeket nyerte el számunkra, mint Krisztus, bár más, az ő személyéhez illő módon. Ő valóban a mi Társ-Megváltónk. És ő minden kegyelmek közvetítője is; a közbenjáró a Közbenjárónál, ahogy a szentek mondták.

A Szeplőtelen Szűzanyához való kötődésünk egy nagyon praktikus eszköze a Szeplőtelen Fogantatást ábrázoló kegyérem viselése. Ahhoz, hogy ennek minden lelki ajándékát elnyerhessük, papnak kell megáldania azt, és felruháznia minket az éremmel. A Szűzanya 1832-ben követelte, hogy készüljön el ez az érem. Megígérte, hogy csodákat fog tenni általa, és meg is tartotta szavát. Ezért is nevezik ezt a kegyérmet általában Csodás Éremnek. Ez az ima van rávésve: „*O Maria sine labe concepta...*” – azaz: „Ő, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könnyörögj érettünk, kik hozzád menekszünk!”

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében.